

Beszámoló az Izmir University of Economics intézményben töltött szemeszterről

Az Izmir Ekonomi Üniversitesi egy törökországi nagyvárosban, Izmirben található magánegyetem. Mivel nem állami intézmény, a felszereltsége jóval fejlettebb, az oktatói gárda szívesen áll a hallgatók rendelkezésére és a campus is rendkívül megnyerő. Természetesen semmi nem lehet tökéletes, de nekem ez az egyetem maga volt a megtestesült boldogság. Mindent megtaláltam, amire szükségem volt a munkáim elkészítéséhez, ebben nem csak az oktatóim, de a csoporttársaim is nagy segítségemre voltak. Rengeteg új dolgot tanultam a szakmával kapcsolatban és a legjobb az volt, hogy mindezt remek környezetben tehettem.

Már a Mesterképzésre való jelentkezéskor eldöntöttem, hogy pályázok az Erasmus ösztöndíjra. A pályázatom megírásakor még nem jött létre az Óbudai Egyetem és az Izmir University of Economics közötti partnerszerződés, de láttam a prospektust az egyetemről és azonnal tudtam, hogy itt szeretném eltölteni a következő félévet. Az összes nyomtatványt kitöltöttem, a pályázat minden pontja kész volt, amikor még mindig a szerződésre vártunk. Sajnos más lehetőségem nem volt, ahol fashion design tanulmányokat folytathattam volna, így maradt a várakozás. Szerencsére nem hiába.

A pályázat beadása után megkezdtem az utazással kapcsolatos szervezkedést: lefoglaltam online a repülőjegyet – mint kiderült, bécsi indulással közvetlen járáttal a repülőjegy jóval olcsóbb, mint átszállással. A bécsi repülőtérről buszjegyet foglaltam.

Írtam e-mailt a fogadó egyetemnek a szállással kapcsolatban, a facebook.com-on kerestem oldalakat Izmir városban való tanulmányokat folytató csoportokkal kapcsolatban. Találtam egy elég hasznosnak bizonyuló oldalt, de ez még mindig nem volt elég, hogy találjak egy ideális szállást. Sajnos az egyetem nem segített külső szállás felkutatásában, de még csak egy ingatlanközvetítőt sem ajánlottak. Végül megadtak egy e-mailcímet, amin elértem a már előző félévben is ott tanuló diákok egy csoportját, akik „Erasmus villát” szerettek volna alapítani. Ez az épület egy többszintes házat jelentett, melyet 7-8 személynek szántak. Ezzel kapcsolatban azonban problémák léptek fel, de találtak megoldást számomra: elszállásoltak egy „lánylakásban”, ahol – szerencsémre – csak Erasmus-lányok laktunk. A költségek háromra elosztva elég kedvezőek voltak, azonban később, a Németországból érkezett hallgató hazautazása után kissé magasra szöktek. Azonban még így sem fizettünk annyit, mint az IUE által ajánlott szállásért (dormitory).

2011. február 12-én repültem Izmirbe. Eredetileg február 15-ére foglaltam repülőjegyet, hogy két nappal érkezek a február 17-én kezdődő orientációs program előtt, hogy addigra kényelmesen berendezkedhessek, de a légitársaság – az utazási feltételek alapján – megváltoztatta az indulási dátumot. A teóriám szerint a február 15.-i járatra nem adtak el elég jegyet. Sajnos ilyesmi előfordul, ha az olcsó jegyet választjuk. De a kockázatokkal együtt is megérte ezt választani 59 EUR-ért, mint egy másik jegyet átszállással 241 EUR-ért.

Az élet Törökországban sem sokkal komplikáltabb, mint itthon, persze, alapvetően nem ezt gondoljuk. Az ország számos területén így lenne, de nem Izmirben, legalábbis nem olyan mértékben, ahogy mi gondolnánk. Törökország egyik legnyugatibb fekvő fejlődő városa több, mint 4 milliós lakosságával jó alapot ad a design és a művészetek kialakulásának, amihez a célközönség még csak kis

mértékben van jelen. Lényegében az ország legalább annyira híján van a stílusnak és jó ízlésnek, mint amennyire birtokában van a vendégszeretetnek. Kedvesen fogadnak mindenkit és pozitívan állnak az emberekhez. Minden elvárás nélkül hívnak oda a piknikszőnyegükhöz egy kis házilag sütött pogácsát enni salátával, teával; labdajátékra invitálnak a parkban annak ellenére, hogy tudják, valószínűleg sohasem látnak minket viszont.

Az egyetem Izmir Balçova kerületében fekszik, ahol gyakorlatilag minden megtalálható. A bevásárlóközpontok az intézménytől tíz perc alatt megközelíthetők, ahogy a jól bevált Tesconak megfelelő Kipa is. Az egyetem melletti papír-írószerben minden megtalálható, amire a rajz- és design órákra szükség van, bár jóval drágább, mint más nagyobb papír-írószer üzletek Alsancak kerületben, ami a szaküzletek mellett az éjszakai életnek is helyet ad.

Visszatérve az üzletekhez, vagyis az árakhoz – mert sokan kérdezték tőlem – van, ami itthon drágább és van, ami ott. Így, ha még egyszer utaznék, a felszereléssel kapcsolatban e-maileznék az oktatóknak, hogy ne kelljen mindent újra megvennem. Viszont, amit jól csináltam, az egy – 23 kg-ot meg nem haladó – bőrönddel való kiutazás volt. Visszafelé így is nehezen volt megoldott a hazaút a rengeteg kisserkesztett szabásmintával, alapanyagokkal és az újonnan beszerzett rajzeszközökkel, az elkészített munkákat tartalmazó hatalmas mappával. A szerencsém az volt, hogy hazafelé egy magyar Erasmus-társammal utazhattam haza – ő autóval érkezett, így az országon belüli utazgatás is egyszerűbb volt. Persze, annak ellenére, hogy Törökország telis tele van látnivalókkal, nem az utazás volt a prioritás az én esetemben. A szabadidőm nagy részét ugyanis a stúdióban töltöttem, ami a hatalmas asztaloknak és a gépparknak köszönhetően ideális munkakörnyezetet jelentett.

Többen kérdezték, hogy érzem magam Törökországban, hiányzik-e az otthonom... Én erre csak a valós igazat válaszolva annyit mondtam: „úgy érzem, mintha mindig is itt éltem volna.” Ezzel vált számomra világossá, hogy tulajdonképp bárhol élhetnék a világban.

Hazaérkezésem után első sorban kipihentem magam, majd nekiálltam a munkának, hogy a kint tartózkodásom meghozza gyümölcsét. Az Erasmus ösztöndíjas félév során számos új dolgot tanultam, de legalább annyira fontos volt a hozott tudás, amit minden oktatóm és hallgatótársam nagyra értékelt.

Összefoglalva a félévet: tanulni mentem, fejlődni és tapasztalatokat szerezni. Ennél sokkal többet kaptam: új embereket ismerhettem meg, barátokat szereztem, beilleszkedtem egy idegen országbeli közösségbe, ahol az emberek egy tőlem távol álló, teljesen idegen kultúrát képviselnek. Ez utóbbiról pedig sokat tudhattam meg. Megtapasztaltam az önállóságot, az alkalmazkodás szükségét, és a legjobb, hogy megkaptam mindazt, amiért odamentem.

Képmelléletek

1. Stúdió - Szabásmintakészítés és varrás

2. Stúdió - Előkészítő műveletek az autista gyerekek rajzai alapján készülő ing-remakekhez

4. Kiállítás az autista gyerekek rajzai alapján készült ingekből újrahasznosított felsőkből

3. Design épület - késődélutáni ebéd a projeken való munka után és előtt...